

Uitspraak
RECHTBANK 's-GRAVENHAGE
Nevenzittingsplaats Haarlem

Bestuursrecht

zaaknummers: AWB 12 / 26425(beroep)
AWB 12 / 26426 (voorlopige voorziening)

uitspraak van de enkelvoudige kamer voor vreemdelingenzaken en de voorzieningenrechter van 31 januari 2013 in de zaak tussen

[eiseres],
geboren op [geboortedatum], van Guinese nationaliteit,
alias
[naam],
geboren op [geboortedatum],
van Keniaanse nationaliteit,
eiseres, verzoekster,
hierna te noemen: eiseres,
(gemachtigde: mr. M.L. Hoogendoorn, advocaat te Leiden),

en

de staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, voorheen de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel,
verweerder,
(gemachtigde: mr. G.M.L. van Doornum, werkzaam bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst te 's-Gravenhage).

Procesverloop

Bij besluit van 9 februari 2012 (het primaire besluit) heeft verweerder de aanvraag van eiseres tot het verlengen van de verleende verblijfsvergunning regulier onder de beperking zoals genoemd in hoofdstuk B9 Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc) afgewezen en de reeds aan haar verleende verblijfsvergunning regulier onder de beperking "B9" met terugwerkende kracht ingetrokken per 31 augustus 2010.

Bij besluit van 15 augustus 2012 (het bestreden besluit) heeft verweerder het bezwaar van eiseres ongegrond verklaard.

Eiseres heeft tegen het bestreden besluit beroep ingesteld. Eiseres heeft de voorzieningenrechter verzocht om een voorlopige voorziening te treffen. Zij verzoekt verweerder te verbieden haar uit te zetten totdat de rechtbank op het beroep heeft beslist.

Verweerder heeft op 10 december 2012 een verweerschrift ingediend.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 20 december 2012. Eiseres heeft zich laten vertegenwoordigen mr. M.M. Volwerk, een kantoorgenoot van haar gemachtigde. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door zijn gemachtigde.

Overwegingen

1. Uit het dossier blijkt het volgende. Eiseres heeft op 12 juni 2009 aangifte gedaan van het zijn van slachtoffer van mensenhandel. Op grond daarvan is zij bij besluit van 16 juni 2009 in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking zoals genoemd in hoofdstuk B9 Vc, met ingang van 12 juni 2009 en geldig tot 12 juni 2010. Op 24 maart 2010 is eiseres door de politie Groningen als verdachte gehoord, in verband met de verdenking van het doen van valse aangifte.

Op 21 mei 2010 heeft eiseres een aanvraag ingediend voor het verlengen van de geldigheidsduur van de aan haar verleende verblijfsvergunning. Op 26 augustus 2010 is eiseres door de politie Groningen op de hoogte gebracht van het feit dat haar aangifte wordt geseponeerd en dat om die reden de verblijfsvergunning wordt ingetrokken. De gemachtigde van eiseres heeft bij brief van 27 augustus 2010 aangegeven dat zij geen beklagprocedure zal opstarten tegen de sepotbeslissing van de officier van justitie, aangezien de aangifte niet helemaal op waarheid was gebaseerd. Voorts wordt in die brief medegedeeld dat inmiddels een nieuwe aangifte wordt opgenomen waarin eiseres wel alles verklaart en daarbij ook de juiste verdachte en vele opsporingsindicaties kan noemen. Eiseres durfde uit angst voor represailles van de Nederlandse verdachte, eerder niet helemaal de waarheid te vertellen. Op 31 augustus 2010 heeft eiseres opnieuw aangifte gedaan van mensenhandel. Bij besluit van 7 september 2010 is de aan eiseres verleende verblijfsvergunning regulier onder de beperking zoals genoemd in hoofdstuk B9 Vc ingetrokken met terugwerkende kracht, met ingang van 12 juni 2009. In hetzelfde besluit is de aanvraag van 21 mei 2010 tot het verlengen van voornoemde verblijfsvergunning eveneens afgewezen. Bij separaat besluit van 7 september 2010 is aan eiseres wederom een verblijfsvergunning regulier onder de beperking zoals genoemd in hoofdstuk B9 Vc verleend, met ingang van 31 augustus 2010 en geldig tot 31 augustus 2011.

Op 24 mei 2011 heeft eiseres een aanvraag ingediend tot het verlengen van de aan haar verleende verblijfsvergunning onder de beperking "B9". Op 30 juni 2011 heeft de officier van justitie van het Openbaar Ministerie te Groningen aan eiseres medegedeeld dat de tweede aangifte van eiseres is geseponeerd. Eiseres heeft hiertegen op 12 september 2011 beklag ingesteld bij het Gerechtshof te Leeuwarden. Het beklag is, op onbekende datum, door het Hof ongegrond verklaard. Blijkens het proces-verbaal van de politie Rotterdam-Rijnmond d.d. 13 september 2011, is aan eiseres medegedeeld dat er naar aanleiding van haar aangifte van juni 2009 inzake mensenhandel, door de regiopolitie Groningen onderzoek is gedaan en dat uit dit onderzoek naar voren is gekomen dat eiseres als verdachte is aan te merken vanwege het doen van valse aangifte. Verder is aan eiseres medegedeeld dat de officier van justitie heeft besloten om haar te vervolgen voor het doen van valse aangifte.

2. Verweerder heeft de aanvraag van eiseres afgewezen op de volgende gronden. Eiseres heeft bij het indienen van de aanvraag op 31 augustus 2010 voor een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking "B9" wederom onjuiste gegevens verstrekt dan wel gegevens achtergehouden, terwijl die gegevens tot afwijzing van de oorspronkelijke aanvraag tot het verlenen of verlengen van de verblijfsvergunning zouden hebben geleid. Aangezien de verleende verblijfsvergunning in verband met het voorgaande met terugwerkende kracht is ingetrokken met ingang van 31 augustus 2010, dient de gevraagde verlenging te worden afgewezen. Niet is gebleken dat sprake is van zodanige bijzondere omstandigheden op grond waarvan, bij afweging van alle aan de orde komende belangen, toch aanleiding bestaat om af te zien van het intrekken van de verleende verblijfsvergunning. Voor zover eiseres heeft betoogd dat de intrekking van de verblijfsvergunning met terugwerkende kracht in strijd is met artikel 6, tweede lid van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), stelt verweerder zich op het standpunt dat artikel 6, tweede lid, EVRM niet van toepassing is op procedures inzake binnenkomst, verblijf en uitzetting van vreemdelingen en voorts dat deze verdragsbepaling ziet op strafrechtelijke vervolging. Het intrekken van een verblijfsvergunning wegens verstrekken van onjuiste gegevens is, aldus verweerder, niet aan te merken als een "criminal charge". Ten slotte heeft verweerder afgezien van het horen van eiseres op grond van artikel 7:3, onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (Awb).

In het verweerschrift stelt verweerder dat eiseres eerder, op 7 september 2010, een besluit van gelijke strekking heeft ontvangen, zodat de onderhavige aanvraag dient te worden beoordeeld in het kader van artikel 4:6 Awb. De strafzaak ziet op haar eerste aangifte. Dat deze strafrechtelijke procedure niet is afgerond, betekent echter niet dat haar tweede aanvraag niet ziet op dezelfde inhoudelijke kwestie. Hetgeen eiseres heeft aangevoerd, leidt niet tot nieuwe feiten of omstandigheden. De gemachtigde van eiseres heeft ter zitting aangevoerd dat wel sprake is van nieuwe feiten en omstandigheden, in de zin van artikel 4:6

Awb, aangezien er na de tweede aangifte door de politie nader onderzoek heeft plaatsgevonden, op basis van de informatie die eiseres in haar tweede aangifte heeft verstrekt.

3. Uit het ne bis in idem beginsel vloeit voort dat indien na een eerder afwijzend besluit een materieel vergelijkbaar besluit wordt genomen, op voorhand moet worden aangenomen dat laatstgenoemd besluit door de bestuursrechter niet mag worden getoetst als ware het een eerste afwijzing. Slechts indien door de vreemdeling in de bestuurlijke fase nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden zijn aangevoerd, kunnen dat besluit, de motivering ervan en de wijze waarop het tot stand is gekomen door de bestuursrechter worden getoetst. Dat geldt ook indien uit hetgeen de vreemdeling heeft aangevoerd kan worden afgeleid dat zich een voor hem relevante wijziging van het recht voordoet. Dit is slechts anders, indien zich bijzondere, op de individuele zaak betrekking hebbende, feiten en omstandigheden als bedoeld in overweging 45 van het arrest van het Europese Hof voor de rechten van de mens (EHRM) van 19 februari 1998 (Bahaddar tegen Nederland; JV 1998/45) voordoet.

4. De rechtbank beoordeelt ambtshalve of aan de aanvraag nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden ten grondslag zijn gelegd. Daaronder moeten worden begrepen feiten en omstandigheden die zijn voorgevallen na het nemen van het eerdere besluit of die niet voor het nemen van dat besluit konden worden aangevoerd en bewijsstukken van reeds eerder aangevoerde feiten of omstandigheden die niet voor het nemen van het eerdere besluit konden worden overgelegd. Dergelijke nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden (nova) rechtvaardigen echter geen nieuwe rechterlijke beoordeling, indien op voorhand is uitgesloten dat hetgeen alsnog is aangevoerd of overgelegd kan afdoen aan het eerdere besluit.

5. De rechtbank stelt vast dat het bestreden besluit niet is aan te merken als een met het besluit van 7 september 2010 materieel vergelijkbaar besluit. Het bestreden besluit ziet immers op intrekking van de verblijfsvergunning die is verleend naar aanleiding van de aangifte van eiseres van 31 augustus 2010, terwijl het besluit van 7 september 2010 ziet op intrekking van de verblijfsvergunning, verleend naar aanleiding van de aangifte van eiseres van 12 juni 2009. De toets terzake van nieuwe feiten en omstandigheden, zoals opgenomen in overweging 3 en 4 van deze uitspraak, is hier dan ook niet aan de orde. De rechtbank zal het bestreden besluit van 15 augustus 2012 inhoudelijk beoordelen aan de hand van de door eiseres aangevoerde beroepsgronden.

6. Op grond van artikel 19 van de Vreemdelingenwet 2000(Vw) in samenhang met artikel 18, eerste lid, aanhef en onder c, Vw kan de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd bedoeld in artikel 14 Vw worden ingetrokken indien de vreemdeling onjuiste gegevens heeft verstrekt, dan wel gegevens heeft achtergehouden terwijl die gegevens tot afwijzing van de oorspronkelijke aanvraag tot het verlenen of verlengen zouden hebben geleid.

Ingevolge artikel 3.84 van het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb) wordt een aanvraag tot verlengen van de geldigheidsduur van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 Vw, niet op grond van artikel 18, eerste lid, onder c, Vw afgewezen om reden dat de vreemdeling onjuiste gegevens heeft verstrekt dan wel gegevens heeft achtergehouden die tot afwijzing van de oorspronkelijke aanvraag tot het verlenen of verlengen zouden hebben geleid, indien er sedert de verlening, verlenging of wijziging van de verblijfsvergunning een periode van twaalf jaar is verstreken.

Op grond van het beleid zoals opgenomen in hoofdstuk B1/5.3.3. Vc, wordt artikel 3.84 Vb van overeenkomstige toepassing verklaard bij de intrekking van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd. Indien wordt vastgesteld dat onjuiste gegevens zijn verstrekt of relevante gegevens zijn achtergehouden en er nog geen periode van 12 jaren of langer is verstreken, wordt de ten onrechte verleende verblijfsvergunning ingetrokken. Voorwaarde is uiteraard dat het verstrekken van onjuiste gegevens, of het achterhouden van de juiste gegevens er (mede) toe heeft geleid dat de verblijfsvergunning ten onrechte is verleend, verlengd of gewijzigd.

7. In beroep heeft eiseres het volgende aangevoerd. Verweerder heeft ten onrechte de beslissing van de strafrechter niet afgewacht, nu zij zelf ontkent leugenachtige verklaringen te hebben afgelegd ten aanzien van de uitbuiting door [naam]. Inmiddels wordt in de

strafzaak tegen eiseres nader onderzoek gedaan, waarbij de rechter-commissaris, op verzoek van eiseres, een aantal getuigen zal horen. Eiseres voert voorts aan dat verweerder niet zonder meer heeft mogen afgaan op de beoordeling door de officier van justitie en dat verweerder eiseres in bezwaar had moeten horen. Het bestreden besluit is genomen in strijd met artikel 3:2 en 7:2 Awb.

8. Tussen partijen is in geschil of verweerder de verblijfsvergunning heeft kunnen intrekken met terugwerkende kracht tot 31 augustus 2010. Verweerder stelt zich op het standpunt dat nu uit informatie van de officier van justitie blijkt dat de door eiseres gedane aangifte feiten bevat die onder meer als leugenachtig kunnen worden aangemerkt, sprake is van informatie die, indien zij eerder bekend was geweest, niet zou hebben geleid tot verlening van een verblijfsvergunning regulier, onder de beperking "B9". Eiseres heeft in beroep betoogd dat thans nog niet vaststaat dat eiseres een valse aangifte heeft gedaan, nu haar strafzaak nog niet is afgerond en op haar verzoek nog getuigen zullen worden gehoord. Verweerder had dan ook niet, aldus eiseres, zonder eiseres te horen, mogen afgaan op de beoordeling door de officier van justitie. De rechtbank is van oordeel dat deze beroepsgrond slaagt. De rechtbank neemt daarbij het volgende in aanmerking. Blijkens de overgelegde stukken is eiseres op 24 maart 2010 door de politie Groningen als verdachte gehoord over de door haar gedane eerste aangifte van 12 juni 2009. Dit gegeven was reeds bij verweerder bekend, op het moment dat eiseres bij besluit van 7 september 2010 opnieuw een vergunning onder de beperking "B9" kreeg. Bij besluit van eveneens 7 september 2010 is immers de voorgaande vergunning ingetrokken wegens het verstrekken van onjuiste gegevens. Uit het dossier valt echter niet op te maken welke feiten en omstandigheden eiseres aan haar aangifte van 31 augustus 2010 ten grondslag heeft gelegd, nu het proces-verbaal van deze aangifte zich niet in het dossier bevindt. Evenmin heeft verweerder inzichtelijk gemaakt welke onjuiste gegevens, verband houdende met de aangifte van 31 augustus 2010, aan de intrekking ten grondslag zijn gelegd. Nu verweerder is afgegaan op informatie van de officier van justitie, zonder te verifiëren welke gegevens aan de vervolging van eiseres, naar aanleiding van haar tweede aangifte, ten grondslag zijn gelegd en zonder eiseres hierover te horen, is het bestreden besluit niet met de vereiste zorgvuldigheid genomen. De rechtbank neemt hierbij in aanmerking dat verweerder weliswaar verwijst naar een brief van de officier van justitie van 19 oktober 2011, waarmee eiseres op de hoogte is gebracht van het voornemen haar te vervolgen voor het doen van valse aangifte, deze brief bevindt zich echter niet in het dossier en verweerder heeft bij brief van 19 december 2012 aan de rechtbank medegedeeld dat de brief niet kon worden gevonden. Hiermee is dan ook niet duidelijk, welke onjuiste verklaringen die eiseres zou hebben afgelegd, verweerder aan de intrekking van de verblijfsvergunning ten grondslag heeft gelegd. Voor zover verweerder heeft betoogd dat het gegeven dat eiseres strafrechtelijk wordt vervolgd voor het doen van valse aangifte aan de intrekking ten grondslag ligt, geldt dat uit het proces-verbaal van de politie Rotterdam Rijnmond van 13 september 2011 slechts blijkt dat eiseres ten aanzien van haar eerste aangifte van juni 2009 strafrechtelijk wordt vervolgd. Verweerder heeft onvoldoende gemotiveerd in hoeverre de intrekking ziet op onjuiste verklaringen die zij in haar tweede aangifte heeft afgelegd. Gelet daarop kon verweerder niet zonder eiseres nader te horen omtrent haar tweede aangifte en de verklaringen die zij hierbij zou hebben afgelegd, overgaan tot ongegrondverklaring van het bezwaar. Het bestreden besluit is dan ook genomen in strijd met de artikelen 3:2, 7:2 en 7:12 Awb.

9. Gelet op het voorgaande zal het beroep gegrond worden verklaard. Het bestreden besluit zal worden vernietigd en verweerder zal worden opgedragen een nieuw besluit te nemen.

10. Voor zover eiseres heeft verzocht verweerder te veroordelen tot schadevergoeding wegens het feit dat zij geen beschikking heeft gehad over verstrekkingen op grond van de Wet werk en bijstand (hierna: WWB) gedurende de beroepsprocedure, zal dit verzoek worden afgewezen, aangezien het bestreden besluit wordt vernietigd. Verweerder zal, zonedig, in een nieuw te nemen besluit kunnen ingaan op de door eiseres gevorderde schadevergoeding wegens derving van een WWB-uitkering.

11. De rechtbank zal met toepassing van artikel 8:75, eerste lid, Awb verweerder veroordelen in de kosten die eiseres heeft gemaakt. De kosten zijn op grond van het Besluit

proceskosten bestuursrecht € 944,- (1 punt voor het beroepschrift en 1 punt voor het verschijnen ter zitting, wegingsfactor 1).

12. Met toepassing van artikel 8:74, eerste lid, Awb gelast de rechtbank verweerder het betaalde griffierecht te vergoeden.

Verzoek om een voorlopige voorziening

13. Indien tegen een besluit beroep bij de rechtbank is ingesteld, kan de voorzieningenrechter van de rechtbank die bevoegd is in de hoofdzaak, ingevolge artikel 8:81, eerste lid, Algemene wet bestuursrecht (Awb) op verzoek een voorlopige voorziening treffen indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

14. Nu in de hoofdzaak wordt beslist, is aan het verzoek het belang komen te ontvallen, zodat dit reeds daarom niet voor toewijzing in aanmerking komt. De voorzieningenrechter zal het verzoek om een voorlopige voorziening afwijzen.

15. De voorzieningenrechter zal met toepassing van artikel 8:75, eerste lid, Awb verweerder veroordelen in de kosten die verzoekster heeft gemaakt. De kosten zijn op grond van het besluit proceskosten bestuursrecht € 472,- in verband met het verzoek om een voorlopige voorziening (1 punt voor het verzoekschrift, wegingsfactor 1).

16. Met toepassing van artikel 8:74, eerste lid, Awb gelast de rechtbank verweerder het betaalde griffierecht te vergoeden.

Beslissing

De rechtbank:

- verklaart het beroep gegrond;
- vernietigt het bestreden besluit;
- draagt verweerder op binnen een termijn van zes weken na verzending van deze uitspraak een nieuw besluit te nemen op het bezwaarschrift met inachtneming van deze uitspraak;
- veroordeelt verweerder in de proceskosten en draagt verweerder op € 944,- te betalen aan eiseres;
- draagt verweerder op € 156,- aan eiseres te betalen als vergoeding voor het betaalde griffierecht.

De voorzieningenrechter:

- wijst het verzoek af;
- veroordeelt verweerder in de proceskosten en draagt verweerder op € 472,- te betalen aan verzoekster;
- draagt verweerder op € 156,- aan verzoekster te betalen als vergoeding voor het betaalde griffierecht voor het verzoek om een voorlopige voorziening.

Deze uitspraak is gedaan door mr. S.W.S. Kiliç rechter, tevens voorzieningenrechter, in aanwezigheid van mr. A.W. Martens, griffier. De beslissing is in het openbaar uitgesproken op 31 januari 2013.

griffier   rechter

afschrift verzonden aan partijen op:

Coll:

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak kan, voor zover het hoofdzaak betreft, binnen vier weken na de dag van verzending daarvan hoger beroep worden ingesteld bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.